Dosarul nr. 3-17/25 PIGD: 2-25044732-32-3-03042025

HOTĂRÂRE
În numele Legii
(Hotărârea motivată a fost redactată integral la data de 13 martie 2026, ca urmare a cererii de apel formulată de reprezentantul reclamantului – avocat Adrian Procoavă la data de 12 ianuarie 2026)

05 ianuarie 2025 **oraşul Hînceşti**

Judecătoria Hînceşti, sediul central, Republica Moldova
Instanţa de judecată compusă din:
Preşedintele şedinţei,
Judecător specializat pentru examinarea acţiunilor în contencios administrativ — Maria Ganganu
Grefier — Chira Cristina

Cu participarea:
Reprezentantului reclamantului, Avocat — Adrian Procoavă
Reprezentantul Pârâtului: Consiliul loc. Suruceni — Frecauţan Marina
În lipsa:
Reclamantului — Arsenii Daniel
Pârâtului — Consiliul s. Suruceni
Terţului — Cojuşnean Nicolae
Terţului — O.T. Chişinău al Cancelariei de Stat
Terţului — I.P. Cadastru Bunurilor Imobile
Terţului — E.J. Anatolie Ciorbă

examinând în şedinţă de judecată publică, în procedură contenciosului administrativ, cauza civilă intentată la cererea Arseni Daniel împotriva Consiliului local Suruceni, terţi Cojuşnean Nicolae, O.T. Chişinău al Cancelariei de Stat, I.P. Cadastru Bunurilor Imobile şi E.J. Anatolie Ciorbă cu privire la anularea deciziei Consiliului sătesc nr. 6/2 din data de 20.12.2024 şi încasarea cheltuielilor de judecată,

c o n s t a t ă:

La data de 03 aprilie 2025, avocatul Adrian Procoava, în interesele cet. Arseni Daniel a înregistrat cerere de chemare în judecată, în procedura contenciosului administrativ îndreptată împotriva Consiliului local Suruceni.

Ca urmare a temeiurilor de fapt şi de drept invocate în conţinutul acţiunii a solicita partea reclamantă repunerea în termen a cererii astfel încât decizia Consiliului local Suruceni nr: 6/2 din 20.12.2024 a recepţionat-o la data de 18 martie 2025. A solicitat reclamantul admiterea acţiunii şi anularea Deciziei Consiliului sătesc Suruceni cu nr: 6/2 din data de 20.12.2024 şi încasarea cheltuielilor judiciare suportate la caz.

Potrivit fişei de repartizare a cererii, la data de 03 aprilie 2025 cauza a fost distribuită în gestiunea judecătorului Corina Albu.

Prin încheierea din 11 aprilie 2025 a fost demarată pregătirea pricinii pentru dezbateri judiciare şi demararea acţiunilor în vederea constatării admisibilităţii acţiunii. Aceasta a fost remisă părţilor, inclusiv şi copia acţiunii a fost comunicată părţii pârâte.

La situaţia din 03 iulie 2025, cererea nominalizată a fost repartizată judecătorului specializat pentru examinarea acţiunilor în contencios administrativ Mihaela Angheluţă, ca consecinţă a demisiei judecătorului primar.

Ulterior, la data de 04 august 2025, prin încheierea Preşedintei interimare a Judecătoriei Hînceşti, Lilia Roic-Botezatu, s-a dispus redistribuirea dosarelor în materie de contencios administrativ din procedura judecătorului Mihaela Angheluţă, prin intermediul PIGD judecătorului nou desemnat specializat în materie de contencios administrativ din cadrul Judecătoriei Hînceşti, sediul Central – Maria Ganganu, acţiunea procesuală fiind realizată la situaţia din 07.08.2025.

Prin încheierea din 26 august 2025 au fost reţinută cauza spre examinare, fiind demarate acţiuni de pregătire a cauzei pentru dezbateri judiciare.

În interiorul termenului acordat părţilor le-a fost comunicate actele de procedură, acestea au exercitat drepturile şi obligaţiile procesuale, astfel fiind epuizată etapa pregătirii pricinii pentru dezbateri judiciare.

Prin încheierea judecătorului din 03 noiembrie 2025, s-a dispus constatarea ca realizată a pregătirii pricinii pentru dezbateri judiciare, cu fixarea şedinţei pe marginea dezbaterilor judiciare pentru 15 decembrie 2025, ora 09:00.

Argumentele participanţilor la proces:

În motivarea cererii de chemare în judecată a indicat reclamantul că la 21 septembrie 2006, a cumpărat de la Radu *****a un lot de teren destinat pentru construcţia casei situată în s. Suruceni, r-nul. Ialoveni, cu suprafaţa de 0.1081 ha, cu numărul cadastral 5530200.433.

Contractul de vânzare-cumpărare a fost autentificat notarial la 21 septembrie 2006, cu nr. 5225 de către notarul privat, Diaconu Galina din or. Ialoveni, str. Alexandru cel Bun nr.92.

Ulterior, la 01 octombrie 2006, contractul de vânzare-cumpărare a fost înregistrat la OCT Ialoveni cu nr. 13000/06.

În continuare, în perioada anului 2007, în urma măsurărilor masive de către primăria s. Suruceni, r. Ialoveni, terenului cu numărul cadastral *****cu suprafaţa de 0,1083 ha i-a fost atribuit un nou număr cadastral *****cu suprafaţa de 0,1083 ha.

Astfel, potrivit informaţiilor existente la IP Cadastrul Bunurilor Imobile, a reţinut reclamantul că:

- Terenul cu numărul cadastral *****a fost înregistrat preliminat în Cadastrul bunurilor imobile la 14 iulie 2006 în baza Titlului de autentificare a drepturilor

deţinătorului de teren nr. *****din 13 iulie 2006 (9006/06) eliberat lui Cojuşneanu Nicolae ***** şi Ursu Vera Tudor.

- Terenul cu numărul cadastral *****a fost înregistrat preliminat în Cadastrul Bunurilor Imobile la 017 iulie 2007 în baza Titlului de autentificare a drepturilor deţinătorului de teren nr. *****din ***** (5501/07/355316) eliberat lui Cojuşneanu Nicolae *****.
- IP Cadastrul Bunurilor Imobile prin scrisoarea nr.A-193/25/01-07/3319 din 24 februarie 2025 a explicat că în urma lucrărilor de identificare a obiectelor convenţionale, Serviciul Cadastral Teritorial Ialoveni, în comun cu reprezentantul APL, a identificat terenul cu numărul cadastral convenţional *****şi a constatat că în cadrul lucrărilor de înregistrare primară masivă acestui teren i s-a atribuit numărul cadastral *****, fapt conformat prin actul de constatare pe teren din 20 mai 2015, menţionând că terenul cu numărul cadastral *****, constituie unul şi acelaşi bun imobil. În contextul celor enunţate, rezultând că în procesul înregistrării masive, eronat s-a perfectat Titlul de autentificării a dreptului deţinătorului de teren pe numele lui Cojuşneanu Nicolae, care la acea dată deja înstrăinase bunul imobil.

Subsecvent, menţionează reclamantul că la 11 noiembrie 2025, prin Decizia nr.5/4 a Consiliului sătesc Suruceni, r. Ialoveni a fost admisă cererea petiţionarului Arseni Daniel şi s-a decis, după cum urmează:

1. S-a anulat Titlul de autentificare a dreptului deţinătorului de teren cu numărul cadastral *****din *****, care a fost eliberat cet. Cojuşneanu Nicolae *****, a.n. *****, cod personal *****.
2. A fost recunoscut ca deţinător real a bunului imobil, teren pentru construcţie cu suprafaţa de 0,1083 ha, numărul cadastral *****, cet. Arseni Daniel *****, a.n. *****, cod personal *****, teren care a fost procurat în baza contractului de vânzare cumpărare.
3. A fost solicitat IP Cadastrul Bunurilor Imobile SCT Ialoveni, de a opera modificările în Registrul Bunurilor Imobile asupra terenului nr. *****, prin radierea dreptului de proprietate a cet. Cojuşneanu Nicolae ***** şi înscrierea dreptului de proprietate a cet. Arseni Daniel *****.

Mai indică că la 20 decembrie 2024, prin Decizia nr.6/2 a Consiliului sătesc Suruceni, r. Ialoveni în baza notificării Oficiului Teritorial Chişinău a Cancelariei de Stat nr. 1304/OT/4-959 din 13 decembrie 2024, a fost abrogată Decizia nr. 5/4 din 11 noiembrie 2024 a Consiliului sătesc Suruceni, r. Ialoveni.

Reiterează reclamantul că a recepţionat Decizia nr.6/2 din 20 decembrie 2024 a Consiliului sătesc Suruceni, r. Ialoveni prin care a fost abrogată Decizia nr.5/4 din 11 noiembrie 2024 a Consiliului sătesc Suruceni doar la cererea avocatului la 18 martie 2025, iar la şedinţa Consiliului sătesc Suruceni din 20 decembrie 2024, Arseni Daniel, nu a fost invitat pentru participare.

Subliniază reclamantul că la caz, Decizia nr.6/2 din 20 decembrie 2024 a Consiliului sătesc Suruceni prin care a fost abrogată Decizia nr.5/4 din 11 noiembrie 2024 a Consiliului sătesc Suruceni, este nulă şi ilegală pe motiv că administraţia publică locală nu a motivat temeiul de abrogare a Deciziei nr.5/4, fiind îngrădit dreptul de proprietate şi a securităţii raporturilor juridice.

Astfel, în final, solicită reclamantul: *Repunerea în termen a cererii, deoarece Decizia Consiliului sătesc Suruceni cu nr.6/2 din data de 20 decembrie 2024, a fost recepţionată la data de 18 martie 2025; Admiterea cererii de chemare în judecată; Anularea Deciziei Consiliului sătesc Suruceni cu nr.6/2 din data de 20 decembrie 2025.*

Respectiv, la 16 septembrie 2025, ca urmare a comunicării către pârât a acţiunii înaintate, din partea reprezentantei Consiliului Local Suruceni, avocata Frecauţan Marina, a fost depus o referinţă pe marginea repunerii în termen a reclamantului.

În motivarea poziţiei sale, partea pârâtă a indicat că având în vedere atât caracterul public al şedinţelor consiliului local, cât şi faptul că deciziile luate de către organul respectiv, devin publice după petrecerea şedinţei, petiţionarul nu poate nicidecum invoca faptul că nu a avut de unde să cunoască despre decizia contestată deoarece nu ar fi fost prezent la şedinţă. Or, neprezenţa la şedinţa Consiliului Local nu presupune imposibilitatea de a lua act de deciziile emise de către autoritatea publică.

Pretenţiile reclamantului cu privire la pretinsa ilegalitate a Deciziei Consiliului Local nr.6/2 din 20 decembrie 2024, nu poate fi reţinute având în vedere faptul că decizia menţionată este emisă în temeiul Notificării Oficiului Teritorial Chişinău al Cancelariei de Stat.

Astfel, reieşind din faptul că cerinţele oficiului teritorial al Cancelariei de Stat sunt obligatorii pentru autoritatea publică, careva pretenţii de ilegalitate a Deciziei, nu-i pot fi imputate Consiliului s. Suruceni, deoarece autoritatea publică a acţionat exact în forma indicată de lege fără a depăşi careva atribuţii.

Mai mult, menţionează că reclamantul nu a indicat în mod concret dreptul său pretins a fi încălcat de autoritatea publică locală la emiterea actului administrativ contestat, or simpla afirmaţie precum că i-a fost îngrădit dreptul de proprietate, nu poate fi reţinut în lipsa unor acte justificative.

Reclamantul nu a anexat nici un act care să ateste că terenul cu nr. cadastral *****îi aparţine cu drept de proprietate, Oficiul teritorial al Cancelariei de Stat, expunând clar toate argumentele în acest sens în notificarea înaintată. Iar în cazul în care acţiunea reclamantului va fi admisă, va fi încălcat dreptul persoanei terţe Cojuşnean Nicolai pe numele căruia este înregistrată proprietatea acestui teren.

În acest sens. Solicită reprezentanta pârâtului, respingerea acţiunii ca fiind inadmisibilă şi nefondată.

În acest sens, la 13 octombrie 2025, prin intermediul poştei electronice a instanţei au parvenit obiecţiile reprezentantului reclamantului, potrivit cărora partea reclamantă a indicat că pârâtul Consiliul local Suruceni, nu a prezentat instanţei dosarul administrativ în modul prevăzut de lege.

Mai mult, pârâtul contrar rigorilor Codului administrativ, pe baza propriilor inacţiuni a înaintat o cerere privind inadmisibilitatea cererii de chemare în judecată invocând că reclamantul ar fi omis termenul de adresare în instanţa de judecată.

Or, indică partea reclamantă că partea pârâtă nu dispune de nici o dovadă în sensul citării reclamatului pentru participarea la procedura administrativă în cadrul căreia a fost emisă decizia conciliului local din 20 decembrie 2024, atâta timp cât această decizie viza direct adoptarea unui act individual defavorabil prin încălcarea unui drept legitim stabilit prin lege reclamantului.

Deci, în contextul în care autoritatea pârâtă nu dispune de nici cea mai vagă dovadă a momentului înmânării actului administrativ vizat, totodată în condiţiile în care

aceasta nu conţine datele privind calea de atac, contrar Codului administrativ, cu rea-credinţă, cu scopul de a induce în eroare instanţa de judecată, depune eronat cererea prin care solicită ca cererea de chemare în judecată să fie declarată inadmisibilă.

În cadrul şedinţei de judecată din 15 decembrie 2025, partea reclamantă în persoana avocatului Adrian Procoavă a declarat instanţei de judecată că susţine cererea de chemare în judecată înaintată, ce ţine de repunerea în termen, la etapa incipientă era o incertitudine însă în obiecţiile scrise a indicat care sunt temeiurile pe care îşi întemeiază cererea, inclusiv referitor la termen, or la etapa depunerii cererii a fost solicitată repunerea în termen, ca ulterior făcând cunoştinţă cu materialele cauzei a constatat că cererea este înaintată în interiorul termenului.

Reprezentanta pârâtului, Consiliul local Suruceni, avocata Frecauţan Marina, instanţei a declarat că solicită respingerea cererii de chemare în judecată, or pârâtul nu a avut alte soluţii decât de a executa Decizia Cancelariei de Stat din noiembrie 2024. În notificarea Cancelariei de Stat este motivată necesitatea anulării Deciziei Consiliului, or în baza legii, pârâtul a fost obligat să anuleze acea decizie.

La întrebările adresate de partea reclamantă, reprezentanta pârâtului a indicat că reclamantul a fost reprezentat în procedură de mama sa în baza de procură, dumneaei a achitat impozite, a depus o sumedenie de cereri, dar când a primit decizia din noiembrie 2024, a fost primită de mama acestuia prin procură, toate discuţiile fiind prin telefon. Dumneaei s-a informat, a cunoscut, a venit înainte şi după şedinţă, i-au fost înmânate actele şi procesul-verbal fără semnătură, astfel Consiliul a considerat că dumneaei cunoaşte şi urma să realizeze careva acţiuni. Într-adevăr au fost comise mai multe erori, însă care nu ţin de Consiliu, mai ales în partea ce ţine de domnul Cojuşneanu care a înstrăinat bunul, iar domnul Arseni nu s-a prezentat la primărie pentru a înregistra contractul de vânzare-cumpărare, astfel sechestrul aplicat era neîntemeiat însă nimeni nu s-a complicat în vederea informării asupra acestui fapt, astfel fiind formate două numere cadastrale. Pentru a uşura situaţia cetăţeanului, a fost emisă Decizia Consiliului local, care însă nu a fost admisă de Cancelaria de Stat. Referitor la anularea actului, orice act anulat este în defavoarea Consiliului. Pentru Cancelaria de Stat se prezintă Decizia, procesul-verbal şi actele care a stat la baza Deciziei, consideră că aceste acte au fost prezentate la Cancelaria de Stat. Consideră că dreptul de proprietate urmează a fi revendicat în litigiu civil.

Aprecierea judecătorului.

Studiind materialele cauzei şi a dosarului administrativ, judecătorul ajunge la concluzia că cererea de chemare în judecată este neîntemeiată şi urmează a fi respinsă din următoarele considerente:

Conform art. 2 alin. (1) din Codul administrativ, *prevederile prezentului cod determină statutul juridic al participanţilor la raporturile administrative, atribuţiile autorităţilor publice administrative şi ale instanţelor de judecată competente pentru examinarea litigiilor de contencios administrativ, drepturile şi obligaţiile participanţilor în procedura administrativă şi cea de contencios administrativ.*

Potrivit art. 3 din Codul administrativ, *legislaţia administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activităţii administrative şi a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor şi a libertăţilor prevăzute de lege ale persoanelor fizice şi juridice, ţinându-se cont de interesul public şi de regulile statului de drept. Conform art. 18 din Codul administrativ, interesul public vizează ordinea de drept, democraţia, garantarea drepturilor şi a libertăţilor persoanelor, precum şi obligaţiile acestora, satisfacerea necesităţilor sociale, realizarea competenţelor autorităţilor publice, funcţionarea lor legală şi în bune condiţii.*

Conform art. 5 din Codul administrativ, *activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale si normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum si a operaţiunilor administrative realizate de autorităţile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii si se aplică nemijlocit legea.*

Referitor la admisibilitatea acţiunii.

În sensul art. 20 şi art. 189 alin. (1) din Codul administrativ, *orice persoană poate înainta o acţiune în contencios administrativ, dacă revendică încălcarea prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice a unui drept legitim sau a unei libertăţi stabilită prin lege.* Cu privire la acţiunea în contencios administrativ decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform Codului administrativ.

Instanţa de judecată reţine că admisibilitatea acţiunii în contencios administrativ este condiţionată *inter alia* de revendicarea de către reclamant a încălcării unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice.

Potrivit art. 17 din Codul administrativ, *drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.*

Conform art. 39 din Codul administrativ, *controlul judecătoresc al activităţii administrative este garantat şi nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanţei de judecată competente.* Instanţa menţionează că la art. 17 se dă noţiunea dreptului vătămat, în sens material, iar noţiunea "revendică încălcarea" din dispoziţiile normelor art. 189 şi art. 207 alin. (1) lit. e) Cod administrativ, relevă un aspect procesual şi se referă la dreptul reclamantului de a înainta acţiunea în contencios administrativ.

Reclamantul are dreptul la înaintarea acţiunii în contencios administrativ ori de câte ori se deduce la o examinare în *prima facie* - circumstanţele din cererea sa, acte, dosar administrativ etc. - probabilitatea (posibilitatea) lezării unui drept al său prin actul administrativ individual contestat.

Noţiunea „revendică încălcarea" nu echivalează cu noţiunea „vătămarea dreptului". "Revendicarea încălcării" justifică dreptul reclamantului în sens procesual de a înainta acţiunea în contencios administrativ, iar „vătămarea dreptului" se dovedeşte prin probaţiune, fiind o problemă de fond.

Astfel, constatarea vătămării dreptului de fiecare dată trebuie să fie un element de fond, altfel, acţiunea trebuie examinată în fond de către instanţa competentă pentru a nu îngrădi accesul la justiţie (art. 6 CEDO, art. 20 Constituţia Republicii Moldova, art. 39 din Codul administrativ).

În conformitate cu art. 191 alin. (1) din Codul administrativ, *cu excepţia cazurilor prevăzute la alin. (2) şi (3), judecătoriile soluţionează în fond toate acţiunile în contencios administrativ.*

Potrivit prevederilor art. 207 alin.(1) Cod administrativ, instanţa verifică din oficiu dacă sînt întrunite condiţiile pentru admisibilitatea unei acţiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acţiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Alin. (2), stabileşte că acţiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când: a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleaşi părţi, cu acelaşi obiect şi pe aceleaşi temeiuri de drept; b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunţat la acţiune sau şi-a retras acţiunea într-un litigiu între aceleaşi părţi, cu acelaşi obiect şi pe aceleaşi temeiuri de drept sau că între parţi s-a încheiat o tranzacţie de împăcare; c) la aceeaşi sau la altă instanţă de judecată se examinează o acţiune între aceleaşi părţi, cu acelaşi obiect şi pe aceleaşi temeiuri de drept; d) acţiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209; e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17; f) nu sînt întrunite condiţiile prevăzute la art. 208; g) acţiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens; h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerinţelor prevăzute la art. 211 alin. (1) şi (2) şi art. 212 alin. (1) şi reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanţa de judecată.

Referitor la admisibilitatea cererii de chemare în judecată, examinând cererea înaintată de reclamant în coraport cu înscrisurile anexate şi actele dosarului administrativ prezentate de autoritatea publică pârâtă, instanţa de judecată constată că obiectul litigiului dedus judecăţii îl constituie contestarea Deciziei nr. 6/2 din 20 decembrie 2024 (f.d.28), prin care a fost abrogată Decizia nr. 5/4 din 11 noiembrie 2024 (f.d.24), act administrativ anterior prin care autoritatea publică admisese cererea reclamantului.

Din analiza conţinutului Deciziei nr. 5/4 din 11 noiembrie 2024, rezultă că aceasta reprezenta un act administrativ individual favorabil reclamantului, întrucât prin efectele sale juridice producea consecinţe pozitive în sfera drepturilor şi intereselor legitime ale acestuia. Ulterior emiterii acestui act, potrivit înscrisurilor anexate la dosar, în urma notificării emise de Cancelaria de Stat, Oficiul Teritorial Chişinău, nr. 50, din 13 decembrie 2024 (f.d.25-27), adresată Consiliului local Suruceni, autoritatea publică a procedat la reexaminarea situaţiei juridice şi, prin Decizia nr. 6/2 din 20 decembrie 2024, a dispus abrogarea actului administrativ anterior.

În aceste condiţii, instanţa reţine că actul contestat are natura juridică a unui act administrativ individual defavorabil, deoarece, prin efectele sale directe, retrage beneficiul juridic anterior recunoscut reclamantului şi afectează situaţia juridică deja creată în patrimoniul juridic al acestuia. Or, potrivit principiilor generale consacrate de Codul administrativ, *orice act administrativ care suprimă ori restrânge un drept sau*

un avantaj anterior acordat unei persoane produce o ingerinţă juridică susceptibilă de control judecătoresc.

Sub aspectul condiţiilor de admisibilitate prevăzute de art. 207 alin.(2) lit. a)-c) Cod administrativ, instanţa constată că, din materialele cauzei, nu rezultă existenţa unor circumstanţe care ar determina respingerea cererii ca inadmisibilă. Astfel, cererea este formulată împotriva unei autorităţi publice competente, priveşte un act administrativ susceptibil de control judiciar şi este formulată de o persoană care invocă vătămarea unui drept sau interes legitim propriu.

Cu referire la condiţiile de inadmisibilitate prevăzute de art. 207 alin.(2) lit. d) şi f) Cod administrativ, instanţa reţine că acţiunea dedusă judecăţii priveşte un drept pretins afectat al reclamantului, în condiţiile în care actul administrativ contestat anulează efectele unui act anterior favorabil acestuia. În acest context, instanţa relevă că, potrivit art. 126 Cod administrativ, autoritatea emitentă are obligaţia legală de a comunica actul administrativ individual persoanei vizate, pentru a asigura efectivitatea dreptului de acces la justiţie şi posibilitatea exercitării căilor legale de atac.

Sub acest aspect, examinând materialele dosarului administrativ, instanţa constată lipsa unor dovezi concludente care să ateste faptul că Decizia nr. 6/2 din 20 decembrie 2024 a fost efectiv comunicată reclamantului în modalitatea prevăzută de lege. Or, potrivit art. 128 alin.(1) Cod administrativ, comunicarea se consideră realizată numai dacă actul administrativ individual a ajuns la persoana căreia îi era destinat, fiind suficient ca aceasta să fi luat cunoştinţă cel puţin de partea dispozitivă a actului. Simpla existenţă a actului în evidenţa internă a autorităţii emitente nu echivalează cu îndeplinirea obligaţiei de comunicare, în lipsa unei confirmări obiective privind recepţionarea acestuia de către destinatar.

În ceea ce priveşte solicitarea de inadmisibilitate invocată de pârât prin prisma pretinsei omiteri a termenului de contestare, instanţa apreciază că aceasta nu poate fi reţinută.

Potrivit art. 209 alin.(1) Cod administrativ, acţiunea în contestare şi acţiunea în obligare se înaintează în termen de 30 de zile, termen care începe să curgă fie de la data comunicării deciziei asupra cererii prealabile, fie de la data comunicării actului administrativ individual, atunci când procedura prealabilă nu este obligatorie.

Totodată, conform art. 165 alin.(1) Cod administrativ, cererea prealabilă se depune în termen de 30 de zile de la comunicarea sau notificarea actului administrativ individual, iar în cazul în care autoritatea publică nu soluţionează cererea în termenul legal, aceasta poate fi depusă într-un termen de până la un an de la expirarea termenului de examinare.

Instanţa observă că în speţă nu există probe care să demonstreze că Decizia nr. 6/2 din 20 decembrie 2024 a fost adusă la cunoştinţa reclamantului anterior răspunsului nr. 50 din 13 martie 2025 (*f.d.38 – Dosarul administrativ*), emis de autoritatea publică în urma adresării formulate de reprezentantul reclamantului. Dimpotrivă, din materialele dosarului rezultă că doar prin acest răspuns reclamantul a luat cunoştinţă în mod cert despre existenţa actului contestat şi despre efectele juridice produse prin abrogarea deciziei favorabile anterioare.

În acest context devin aplicabile prevederile art. 209 alin.(2) Cod administrativ, potrivit cărora, în cazul în care actul administrativ nu conţine informaţii privind căile şi

termenul de atac sau acestea sunt indicate eronat, acţiunea în contencios administrativ poate fi introdusă în termen de *un an de la comunicarea sau notificarea actului*.

Or, instanţa constată că Decizia nr. 6/2 din 20 decembrie 2024 nu conţine menţiuni referitoare la modalitatea şi termenul de contestare, ceea ce exclude aplicarea termenului restrâns de 30 de zile şi atrage incidenţa termenului extins de un an prevăzut expres de lege.

În aceste condiţii, instanţa reţine că termenul efectiv de exercitare a dreptului la acţiune a început să curgă din momentul în care reclamantul a luat cunoştinţă în mod cert de conţinutul actului administrativ, respectiv de la data de 13 martie 2025, iar înaintarea acţiunii la 03 aprilie 2025 s-a realizat în interiorul termenului legal prevăzut de lege.

Prin urmare, argumentul pârâtului privind tardivitatea acţiunii este neîntemeiat şi urmează a fi respins, instanţa apreciind că *nu se impune examinarea distinctă a cererii reclamantului privind repunerea în termen, întrucât aceasta a rămas lipsită de obiect, în condiţiile în care termenul legal nu a fost depăşit*.

În ceea ce priveşte excepţia inadmisibilităţii raportată la art. 207 alin.(1) lit. e) Cod administrativ, invocată de pârât prin lipsa interesului legitim, instanţa reţine că aceasta nu poate fi admisă.

În mod evident, actul contestat produce efecte juridice directe asupra situaţiei reclamantului, deoarece abrogă un act administrativ favorabil anterior, afectând poziţia juridică recunoscută acestuia de autoritatea publică. În accepţiunea art. 17 Cod administrativ, interesul legitim presupune posibilitatea persoanei de a invoca o vătămare actuală sau potenţială a unui drept ori avantaj juridic recunoscut de lege.

Or, reclamantul invocă afectarea unui drept patrimonial concret, respectiv a dreptului de proprietate pretins asupra bunului ce constituie obiectul raportului administrativ litigios, iar ***simpla existenţă a unei ingerinţe administrative asupra acestui drept este suficientă pentru a justifica interesul legitim procesual***.

Prin urmare, existenţa unui act administrativ defavorabil care suprimă un beneficiu anterior acordat reclamantului justifică pe deplin necesitatea examinării fondului litigiului.

În fine, examinând condiţiile de inadmisibilitate prevăzute de art. 207 alin.(1) lit. g) şi h) Cod administrativ, instanţa constată că în speţă nu sunt întrunite circumstanţe care să împiedice examinarea cauzei în fond, nefiind identificată existenţa unei hotărâri definitive asupra aceluiaşi obiect şi între aceleaşi părţi, precum şi nici alte impedimente procesuale prevăzute de lege.

În acelaşi context, instanţa reţine ca fiind relevantă jurisprudenţa CtEDO, care a statuat constant că principiul securităţii raporturilor juridice constituie unul dintre elementele fundamentale ale preeminenţei dreptului, iar autorităţile publice nu pot retracta arbitrar acte juridice individuale care au generat o aşteptare legitimă în patrimoniul persoanei.

Astfel, în cauza *Moskal c. Poloniei*, Curtea a reţinut că retragerea de către autorităţi a unui avantaj acordat anterior unei persoane trebuie să fie justificată prin motive imperative de legalitate şi realizată cu respectarea unui just echilibru între interesul public şi protecţia drepturilor individuale, întrucât contrariul afectează încrederea legitimă a persoanei în stabilitatea raporturilor juridice.

Totodată, în cauza *Beyeler c. Italiei*, Curtea a evidenţiat că lipsa clarităţii procedurale şi a notificării corespunzătoare a măsurilor administrative afectează previzibilitatea ingerinţei statului şi contravine exigenţelor art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenţie. Raportând aceste principii la circumstanţele speţei, instanţa reţine că abrogarea unui act administrativ favorabil reclamantului, în lipsa unei comunicări conforme şi fără indicarea expresă a căilor de atac, justifică examinarea cu maximă rigoare a legalităţii actului contestat.

Prin urmare, instanţa concluzionează că cererea de chemare în judecată întruneşte toate condiţiile de admisibilitate prevăzute de lege şi urmează a fi examinată în fond.

Aferent temeiniciei acţiunii.

Potrivit prevederilor art. 118 alin.(1) Cod administrativ, motivarea este operaţiunea administrativă prin care se expun considerentele care justifică emiterea unui act administrativ individual. În motivare se indică temeiurile esenţiale de drept şi de fapt pe care le-a luat în considerare autoritatea publică pentru decizia sa. Din motivarea deciziilor discreţionare trebuie să poată fi recunoscute şi punctele de vedere din care autoritatea publică a reieşit la exercitarea dreptului discreţionar. Motivarea trebuie să se refere şi la argumentele expuse în cadrul audierii.

Conform art. 121 alin.(1) semnarea, cu semnătură olografă sau cu semnătură electronică, a actului administrativ individual se face de conducătorul autorităţii publice sau de către persoana împuternicită de acesta, dacă legea nu prevede altfel.

În conformitate cu art. 218 Cod administrativ, examinarea şi soluţionarea în fond a acţiunii în contencios administrativ are loc conform prevederilor Codului de procedură civilă, cu următoarele excepţii: a) examinarea şi soluţionarea acţiunii în contencios administrativ are loc în şedinţă publică, iar în cazuri de excepţie stabilite de lege – în şedinţă închisă. Participanţii la proces se citează; în citaţie se comunică locul, data şi ora şedinţei. Dacă participanţii la proces convin de comun acord, examinarea şi soluţionarea acţiunii în contencios administrativ are loc în procedură scrisă; b) instanţa de judecată acceptă probele prezentate după termenul stabilit în faza de pregătire pentru examinarea în fond a acţiunii în contencios administrativ, numai dacă participanţii la proces justifică şi probează imposibilitatea prezentării probelor în termenul stabilit de instanţă; c) participanţii la proces care s-au prezentat cel puţin o dată în şedinţa de judecată pe parcursul examinării acţiunii în contencios administrativ sau au efectuat acte de procedură în contextul examinării acţiunii în contencios administrativ nu pot invoca lipsa citaţiei pentru efectuarea actelor de procedură la o dată ulterioară; d) neprezentarea la şedinţa de judecată, fără motive temeinic justificate, a participanţilor şi/sau a reprezentanţilor lor nu împiedică soluţionarea acţiunii în contenciosul administrativ.

Prevederile art. 219 alin.(1) Cod administrativ, stipulează că instanţa de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declaraţiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanţi.

Art. 224 alin.(1), prevede că *examinând acţiunea în contencios administrativ în fond, instanţa de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: a) în baza unei acţiuni în contestare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual, precum şi o*

eventuală decizie de soluţionare a cererii prealabile, dacă acestea sânt ilegale şi prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale; b) în baza unei acţiuni în obligare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual de respingere a solicitării sau o eventuală decizie adoptată în procedura prealabilă şi obligă autoritatea publică să emită un act administrativ individual, dacă revendicarea pretenţiei reclamantului de emitere a actului este întemeiată; c) în baza unei acţiuni în realizare, obligă la acţiune, tolerare sau inacţiune, dacă o astfel de pretenţie a reclamantului este întemeiată; d) în baza unei acţiuni în constatare, constată existenţa sau inexistenţa unui raport juridic ori nulitatea unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ, dacă raportul juridic există sau, respectiv, nu există ori actul administrativ individual sau contractul administrativ este nul; e) în baza unei acţiuni de control normativ, anulează în tot sau în parte actul administrativ normativ, dacă acesta este ilegal, sau constată nulitatea acestuia, dacă acesta este nul; f) respinge acţiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sânt îndeplinite condiţiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit. a)–e).

În acelaşi sens, prevederile art. 225 alin.(2) Cod administrativ, statuează că Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreţionar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) şi-a exercitat dreptul discreţionar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreţionar; d) şi-a exercitat dreptul discreţionar conform scopului acordat prin lege.

Instanţa, ca urmare a studierii înscrisurilor anexate şi a dosarului administrativ, constată că reclamantul la 21 septembrie 2006, a cumpărat de la Radu *****a un lot de teren destinat pentru construcţia casei situată în s. Suruceni, r-nul. Ialoveni, cu suprafaţa de 0.1081 ha, cu numărul cadastral 5530200.433.

Contractul de vânzare-cumpărare a fost autentificat notarial la 21 septembrie 2006, cu nr. 5225 de către notarul privat, Diaconu Galina din or. Ialoveni, str. Alexandru cel Bun nr.92 (f.d.9).

Ulterior, la 01 octombrie 2006, contractul de vânzare-cumpărare a fost înregistrat la OCT Ialoveni cu nr. 13000/06.

În continuare, în perioada anului 2007, în urma măsurărilor masive de către primăria s. Suruceni, r. Ialoveni, terenului cu numărul cadastral *****cu suprafaţa de 0,1083 ha i-a fost atribuit un nou număr cadastral *****cu suprafaţa de 0,1083 ha.

Astfel, potrivit informaţiilor existente la IP Cadastrul Bunurilor Imobile, se constată că:

- Terenul cu numărul cadastral *****a fost înregistrat preliminat în Cadastrul bunurilor imobile la 14 iulie 2006 în baza Titlului de autentificare a drepturilor deţinătorului de teren nr. *****din 13 iulie 2006 (9006/06) eliberat lui Cojuşneanu Nicolae ***** şi Ursu Vera Tudor.
- Terenul cu numărul cadastral *****a fost înregistrat preliminat în Cadastrul Bunurilor Imobile la 017 iulie 2007 în baza Titlului de autentificare a drepturilor deţinătorului de teren nr. *****din ***** (5501/07/355316) eliberat lui Cojuşneanu Nicolae *****.
- IP Cadastrul Bunurilor Imobile prin scrisoarea nr.A-193/25/01-07/3319 din 24 februarie 2025 a explicat că în urma lucrărilor de identificare a obiectelor convenţionale, Serviciul Cadastral Teritorial Ialoveni, în comun cu reprezentantul APL, a identificat terenul cu numărul cadastral convenţional *****şi a constatat că în cadrul lucrărilor de înregistrare primară masivă acestui

teren i s-a atribuit numărul cadastral *****, fapt conformat prin actul de constatare pe teren din 20 mai 2015, menţionând că terenul cu numărul cadastral *****, constituie unul şi acelaşi bun imobil. În contextul celor enunţate, rezultând că în procesul înregistrării masive, eronat s-a perfectat Titlul de autentificării a dreptului deţinătorului de teren pe numele lui Cojuşneanu Nicolae, care la acea dată deja înstrăinase bunul imobil.

La 29 iulie 2024, reclamantul Arseni Daniel, s-a adresat cu o cerere către Consiliul local Suruceni, potrivit căreia, solicită reclamantul analiza problemei menţionate şi luarea unei decizii în care să se confirme dreptul de proprietate a ultimului asupra terenului (f.d. 1 – dosar administrativ).

Prin Decizia nr.4/11, din 02 septembrie 2024, cu privire la corectarea erorilor admise la executarea lucrărilor cadastrale şi a transmiterii în proprietate a terenurilor, s-a decis anularea titlului de autentificare a dreptului deţinătorului de teren care a fost eliberat cet. Cojuşneanu Nicolae, cu recunoaşterea ca deţinător real a bunului imobil a cet. Arseni Daniel, cu solicitarea IP „Cadastrul Bunurilor Imobile SCT Ialoveni", de a opera modificări (f.d.17 – dosar administrativ).

Ulterior, ca urmare a examinării cererii de reexaminare depusă de reclamant, la 11 noiembrie 2025, prin Decizia nr.5/4 (f.d.21 – dosar administrativ) a Consiliului sătesc Suruceni, r. Ialoveni a fost admisă cererea petiţionarului Arseni Daniel şi s-a decis, după cum urmează:

1. S-a anulat Titlul de autentificare a dreptului deţinătorului de teren cu numărul cadastral *****din *****, care a fost eliberat cet. Cojuşneanu Nicolae *****, a.n. *****, cod personal *****.
2. A fost recunoscut ca deţinător real a bunului imobil, teren pentru construcţie cu suprafaţa de 0,1083 ha, numărul cadastral *****, cet. Arseni Daniel *****, a.n. *****, cod personal *****, teren care a fost procurat în baza contractului de vânzare cumpărare.
3. A fost solicitat IP Cadastrul Bunurilor Imobile SCT Ialoveni, de a opera modificările în Registrul Bunurilor Imobile asupra terenului nr. *****, prin radierea dreptului de proprietate a cet. Cojuşneanu Nicolae ***** şi înscrierea dreptului de proprietate a cet. Arseni Daniel *****.

Subsecvent la 20 decembrie 2024, prin Decizia nr.6/2 a Consiliului sătesc Suruceni, r. Ialoveni în baza notificării Oficiului Teritorial Chişinău a Cancelariei de Stat nr. 1304/OT/4-959 din 13 decembrie 2024 (f.d.26 – dosar administrativ), a fost abrogată Decizia nr. 5/4 din 11 noiembrie 2024 a Consiliului sătesc Suruceni, r. Ialoveni.

Decizia nr.6/2 din 20 decembrie 2024 a Consiliului sătesc Suruceni, r. Ialoveni prin care a fost abrogată Decizia nr.5/4 din 11 noiembrie 2024 a Consiliului sătesc Suruceni fiind recepţionată doar la cererea avocatului la 18 martie 2025.

Instanţa, analizând în ansamblu circumstanţele de fapt stabilite în cauză, înscrisurile administrate, precum şi normele legale incidente raportului juridic dedus judecăţii, reţine că Decizia nr. 5/2 a autorităţii administraţiei publice locale a constituit obiect al controlului administrativ exercitat de către Oficiul Teritorial Chişinău al Cancelariei de Stat, în cadrul competenţelor conferite de legislaţia specială în materia administraţiei publice locale. Din materialele dosarului rezultă că notificarea emisă de Oficiul Teritorial Chişinău al Cancelariei de Stat a fost recepţionată de Primăria Suruceni la data de 16 decembrie 2024, fapt confirmat prin înscrisurile anexate cauzei,

moment de la care autoritatea publică locală a dobândit obligaţia legală de a reacţiona în condiţiile expres prevăzute de lege.

În acest sens, instanţa reţine că notificarea emisă de autoritatea de control administrativ reprezintă un act procedural obligatoriu în mecanismul de verificare a legalităţii actelor administrative adoptate de autorităţile administraţiei publice locale, având rolul de a oferi autorităţii emitente posibilitatea remedierii benevole a încălcării constatate înainte de declanşarea altor mecanisme jurisdicţionale sau administrative. Potrivit conţinutului notificării, pârâtul avea obligaţia legală fie să admită notificarea şi să abroge actul administrativ contestat, respectiv Decizia nr. 5/2, fie să respingă notificarea printr-un act motivat, asumându-şi menţinerea actului administrativ şi implicit consecinţele juridice ale controlului ulterior.

În susţinerea acestei concluzii, instanţa face trimitere la prevederile art. 61 alin. (1) şi alin. (2) din Legea nr. 436/2006 privind administraţia publică locală, potrivit cărora activitatea autorităţilor administraţiei publice locale de nivelurile întâi şi al doilea este supusă controlului administrativ exercitat în temeiul Constituţiei, al actelor legislative şi al tratatelor internaţionale la care Republica Moldova este parte. Norma legală menţionată stabileşte explicit că acest control administrativ vizează legalitatea actelor adoptate şi a activităţii funcţionarilor publici locali, fără a afecta autonomia locală în aspectul oportunităţii deciziilor, fiind astfel consacrat principiul legalităţii administrative ca element fundamental al funcţionării administraţiei publice locale.

Prin urmare, Oficiul Teritorial Chişinău al Cancelariei de Stat acţionează în exercitarea atribuţiilor sale legale de supraveghere a legalităţii actelor emise de autorităţile administraţiei publice locale, iar notificarea transmisă în speţă reprezintă expresia exercitării legitime a acestui control administrativ. *Scopul notificării este corectarea benevolă a unei încălcări de lege identificate, înainte ca autoritatea de control să recurgă la alte instrumente juridice prevăzute de lege*.

Totodată, instanţa reţine că momentul recepţionării notificării produce efecte juridice directe pentru autoritatea publică notificată, aceasta fiind obligată să examineze conţinutul notificării şi să adopte o poziţie juridică clară într-un termen rezonabil. În acest context, sunt relevante principiile generale privind notificarea actelor administrative, conform cărora dacă notificarea unui înscris care întruneşte condiţiile de formă nu poate fi probată prin modalităţi formale, ori dacă aceasta a ajuns cu anumite vicii procedurale, înscrisul se consideră totuşi notificat din momentul în care a ajuns efectiv la destinatar, iar acesta a avut posibilitatea reală de a lua cunoştinţă de conţinutul lui. În speţă, existenţa recepţionării notificării de către Primăria Suruceni la data de 16 decembrie 2024 exclude orice dubiu privind opozabilitatea acesteia.

Subsecvent, instanţa apreciază că retragerea actului administrativ individual favorabil reclamantului trebuie analizată şi prin prisma dispoziţiilor art. 144 Cod administrativ, care reglementează condiţiile în care o autoritate publică poate retrage un act administrativ favorabil.

Astfel, conform art. 144 alin. (4) Cod administrativ, dacă se retrage un act administrativ individual favorabil, autoritatea publică poate fi obligată să compenseze eventualul dezavantaj patrimonial suportat de beneficiarul actului, în măsura în care protecţia încrederii legitime justifică o asemenea compensare. Această normă legală consacră echilibrul dintre principiul legalităţii administrative şi protecţia încrederii legitime a persoanei care a beneficiat de actul administrativ, însă numai în situaţiile în

care persoana a acţionat cu bună-credinţă şi nu se află în una dintre ipotezele excluderii protecţiei prevăzute de lege.

Instanţa observă însă că dispoziţiile referitoare la compensare nu afectează legalitatea retragerii actului administrativ în sine, ci vizează exclusiv eventualele consecinţe patrimoniale ulterioare retragerii. În plus, o eventuală cerere de compensare trebuie formulată distinct, în termenul de un an prevăzut expres de lege, termen care începe să curgă de la informarea scrisă a persoanei afectate asupra retragerii.

De asemenea, potrivit art. 144 alin. (6) Cod administrativ, retragerea unui act administrativ individual ilegal favorabil este admisibilă în termen de un an din momentul în care autoritatea competentă a aflat despre toate faptele necesare adoptării deciziei de retragere/abrogare. Această normă are rolul de a proteja stabilitatea raporturilor juridice administrative, însă simultan permite autorităţii publice să intervină atunci când ilegalitatea actului devine cunoscută şi necesită corectare.

În cauza dedusă judecăţii, instanţa constată că notificarea emisă de Oficiul Teritorial Chişinău al Cancelariei de Stat a constituit momentul juridic relevant prin care autoritatea publică locală a fost pusă oficial în cunoştinţă despre elementele de nelegalitate ale Deciziei nr. 5/2, iar retragerea ulterioară a actului administrativ s-a realizat în interiorul termenului legal prevăzut de art. 144 alin. (6) Cod administrativ.

Mai mult decât atât, retragerea nu a fost arbitrară, ci fundamentată pe motivele concrete indicate de autoritatea de control administrativ în notificarea transmisă, ceea ce demonstrează existenţa unei baze legale şi factuale suficiente pentru revocarea actului administrativ favorabil.

Instanţa apreciază că în speţă autoritatea publică locală a acţionat în concordanţă cu obligaţia sa legală de restabilire a legalităţii administrative, iar ***simplul caracter favorabil al actului pentru reclamant nu poate prevala asupra exigenţei respectării normelor imperative de drept public atunci când actul administrativ este afectat de nelegalitate***.

În acelaşi context, instanţa reţine relevante considerentele dezvoltate în jurisprudenţa Curţii Europeane a Drepturilor Omului, potrivit cărora principiul securităţii raporturilor juridice nu exclude posibilitatea autorităţilor publice de a corecta propriile erori sau de a retrage acte administrative nelegale, cu condiţia ca o asemenea ingerinţă să fie prevăzută de lege, să urmărească un scop legitim şi să respecte un just echilibru între interesul general şi protecţia drepturilor individuale.

Astfel, în cauza *Moskal c. Poloniei*, Curtea a statuat că retragerea unui beneficiu acordat printr-un act administrativ este compatibilă cu exigenţele art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenţie atunci când autoritatea intervine pentru restabilirea legalităţii, însă este necesar ca măsura să nu impună persoanei o sarcină disproporţionată.

Totodată, în cauza *Lelas c. Croaţiei*, Curtea a reţinut că *autorităţile publice nu pot invoca propriile omisiuni administrative pentru a perpetua un act nelegal, fiind admisibilă retragerea acestuia în limitele prevăzute de legislaţia internă şi într-un termen rezonabil*.

În speţă, cert este faptul că, autoritatea publică, la emiterea deciziei nr: 5/4 din 11.11.2024 cu privire la corectarea erorilor comise la executarea lucrărilor cadastrale şi a transmiterii în proprietate a terenurilor a exercitat constatări ce excedă limitele stabilite de cadrul legal dispus în acest sens. Or, chiar şi în ipoteza existenţei unor erori de ordin tehnic admise în privinţa proprietăţii private a reclamantului, acestea nu puteau fi

remediate prin această cale, în măsura în care procesul implică un drept de proprietate a unei terţe – Cojuşneanu Nicolae – neimplicat de altfel în procedura administrativă respectivă.

Este de remarcat faptul că, exigenţele dreptului civil stabilesc clar care este mecanismul prin care se obţine o înregistrare în registru de publicitate, iar procedeele respective se impun a fi operate exclusiv în limitele legale (art. 447 Cod civil). Mai mult regimul juridic al proprietăţii este inalienabil, iar orice formă de constate a unor erori, chiar şi caracteristice speţei implică o procedură distinctă, specifică reglementărilor art. 55^1 din Legea nr: 1543 din 25.02.1998 cu privire la cadastrul bunurilor imobile, dar care nu generează anularea unui drept efectiv. Regula este stabilită cert şi de Hotărârea Guvernului nr: 437/2019 privind aprobarea Regulamentului privind modul de corectare a erorilor comise în procesul atribuirii în proprietate a bunurilor, pct. 11 alin. (1).

Potrivit art. 38 alin. (1) din Legea nr: 1543/1998 „Rectificarea unei înregistrări sau a unei înregistrări provizorii se face la cererea persoanei interesate, în temeiul declaraţiei, autentificată notarial sau semnată în faţa registratorului, a titularului dreptului ce urmează a fi radiat ori modificat sau în temeiul hotărârii judecătoreşti irevocabile. În cazul unei autorităţi publice, consimţământul pentru rectificare poate fi exprimat în adresarea scrisă a acesteia. Dacă, potrivit legislaţiei, pentru rectificare este necesar şi acordul altor persoane decât titularul dreptului ce urmează a fi rectificat, ca administratorul procesului de insolvabilitate, executorul judecătoresc care a aplicat măsuri de asigurare, exprimarea acordului se face printr-o adresare scrisă.” Aliniatul (8) şi (9) stabileşte faptul că „Nu constituie rectificare modificarea înscrierilor din registrul bunurilor imobile referitoare la datele despre bunul imobil, cum ar fi: modificarea numărului cadastral, modificarea adresei, modificarea destinaţiei, modificarea suprafeţei bunului imobil şi a altor date înscrise în subcapitolul I al registrului bunurilor imobile, precum şi a celor referitoare la datele despre drept care nu afectează existenţa acestuia, cum ar fi: modificarea denumirii titularului persoană juridică sau modificarea numelui, prenumelui titularului persoană fizică. Modificarea înscrierilor se face în temeiul actelor justificative, la cerere sau din oficiu, după cum este prevăzut de legislaţie.(9) Erori materiale constituie orice inexactitate în înscrierile din registrul bunurilor imobile, în raport cu actele în al căror temei s-a efectuat înscrierea, orice inexactitate care nu influenţează existenţa sau opozabilitatea dreptului, faptului sau raportului juridic înscris (ca greşeli de litere, omisiuni de cuvinte, cifre, greşeli în calculele aritmetice etc.). Erorile materiale se corectează la cerere sau din oficiu, în temeiul deciziei registratorului.”

De asemenea, instanţa reţine că, mecanismul corectării erorilor în contextul înscrierilor dreptului de proprietate a fost detaliat prin Hotărârii Guvernului nr: 437/2019 privind aprobarea Regulamentului privind modul de corectare a erorilor comise în procesul atribuirii în proprietate a bunurilor, aceste reglementări de rând cu conduita art. 55^1 din Legea cadastrului bunurilor imobile au stat la baza motivării deciziei nr: 5/4 din 11.11.2024, partea dispozitivă a deciziei însă generând dispoziţii diferite de limitele soluţiilor generate de aceste acte legislative.

Deci cert este faptul că, la adoptarea deciziei nr: 5/4 din 11.11.2024 s-a recurs la corectarea unei erori, prin anularea efectivă a unor drepturi, în favoarea unui alt titular, iar rectificarea în registru de publicitate fiind dispusă în lipsa participaţiei cet. Cojuşneanu Nicolae, fără acordul autorităţilor care a generat grevarea interdicţiilor

(procedura de executare nr: 137-521/2014), şi prin recunoaşterea unui drept de proprietate într-o procedură care dealtfel avea la bază reglementările unui mecanism de corectare a erorilor. Aceste situaţii impun instanţei convingerea că, actul administrativ individual favorabil reclamantului a fost retras ca fiind unul afectat de legalitate, iar notificarea Oficiului Teritorial Chişinău, al Cancelariei de Stat şi-a justificat necesitatea.

Prin urmare, Instanţa reţine că, potrivit principiilor contenciosului administrativ, controlul judecătoresc asupra actelor administrative vizează verificarea legalităţii acestora şi nu oportunitatea deciziei adoptate de autoritatea publică. În exercitarea acestui control, instanţa urmează să verifice dacă actul administrativ contestat a fost emis de autoritatea competentă, cu respectarea procedurii prevăzute de lege, dacă actul este motivat în mod corespunzător şi dacă măsura dispusă se încadrează în limitele principiului proporţionalităţii.

Analizând materialele cauzei prin prisma acestor criterii, dar şi ca urmare a analizei enunţate supra, constată că actul administrativ contestat a fost emis de autoritatea publică competentă în exercitarea atribuţiilor sale legale. Din actele dosarului nu rezultă încălcări ale procedurii de adoptare care să atragă nelegalitatea acestuia. De asemenea, decizia 6/2 din 20 decembrie 2024 - indică temeiurile juridice şi circumstanţele care au stat la baza adoptării sale, ceea ce permite instanţei să verifice legalitatea măsurii dispuse.

Totodată, instanţa constată că argumentele invocate de reclamant exprimă mai degrabă o nemulţumire faţă de modul în care autoritatea publică şi-a exercitat atribuţiile administrative, însă aceste aspecte ţin de aprecierea oportunităţii deciziei administrative şi nu demonstrează existenţa unui viciu de legalitate al actului contestat.

În aceste condiţii, instanţa concluzionează că actul administrativ contestat nu este afectat de vicii de legalitate care să justifice anularea acestuia, iar pretenţiile reclamantului nu pot fi reţinute ca întemeiate.

Mai mult, Instanţa remarcă că deşi acţiunea reclamantului este admisibilă sub aspect procedural, întrucât acesta invocă pretinsa vătămare a unui drept sau interes legitim prin actul administrativ contestat, totuşi, analizând circumstanţele cauzei pe fond, instanţa reţine că argumentele prezentate de reclamant nu demonstrează existenţa unei încălcări efective a dreptului sau interesului invocat. Din materialele dosarului nu rezultă că actul sau conduita autorităţii publice ar fi produs o ingerinţă juridică directă în situaţia reclamantului, iar nemulţumirea exprimată de acesta faţă de modul de exercitare a atribuţiilor de către autoritate nu constituie, prin ea însăşi, o încălcare a unui drept subiectiv protejat de lege.

În consecinţă, instanţa apreciază că pretenţiile reclamantului nu sunt susţinute de temeiuri juridice suficiente pentru anularea actului contestat, motiv pentru care cererea de chemare în judecată urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

În conformitate cu prevederile art. 219, art.224 alin. (1) lit. f) Cod administrativ, art. 225 -226, 232 Cod administrativ, instanţa de judecată –

H O T Ă R Ă Ş T E:

Cererea reclamantului Arseni Daniel împotriva Consiliului local Suruceni, terţi Cojuşnean Nicolae, O.T. Chişinău al Cancelariei de Stat, I.P. Cadastru Bunurilor Imobile şi E.J. Anatolie Ciorbă cu privire la anularea deciziei Consiliului sătesc nr. 6/2 din data

de 20.12.2024 şi încasarea cheltuielilor de judecată - se **respinge ca fiind neîntemeiată**.

Se explică părţilor că instanţa de judecată va întocmi hotărârea integrală dacă participanţii la proces, în termen de 15 zile de la pronunţarea dispozitivului hotărârii, solicită în mod expres acest lucru. Termenul de 15 zile este un termen de decădere.

Hotărârea este cu drept de apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 de zile, de la data pronunţării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Hînceşti, sediul Central. Motivarea apelului se prezintă la instanţa de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărârii motivate. Dacă se depune împreună cu apelul, motivarea apelului se depune la instanţa de judecată care a emis hotărârea contestată.

Judecător /semnat/ Maria Ganganu
Copia corespunde originalului
Judecătorul Judecătoriei Hînceşti
sediul Central Maria Ganganu